

W O L F P I S T A

**VADAK KÖZÖTT
SZABADON**

**ÁLLATVÉDŐ
A VADÁLLATOK KÖZÖTT**

Lejegyezte: Fodor Kinga

Op!n Books

ELŐSZÓ

Farkasember (*wolfman*): az éj leple alatt farkas alakot öltve kóborol magányosan az erdőkben, ha megéhezik, leterít egy bárányt, tehenet vagy ami az útjába kerül, néha unalmában megugatja a holdat. A sziluettje rendszeresen felsejlik a települések határában, vér, félelem és rettegés övezi lépteit. Ereje végtelen, okos, mindent lát és ural maga körül. Ellensége nincs, így nem fél sem állattól, sem embertől. Visszaváltozva emberré sem lesz sokkal különb, kerüli embertársait, visszahúzódó, és nem szívesen beszélget másokkal. Ugyanakkor ő az egyetlen, akit emberi alakjában is elfogadnak és befogadnak a farkasok, mert tudják, hogy közülük való. Így nyilvánvaló, hogy amikor egy embertársunk farkasokkal foglalkozik, farkasok közt tölti a mindennapjait, pláne kisfarkasokat nevel fel, sokak szemében azonnal farkasemberré válik. De csak egyvalaki tudja, hogy ez nem igaz. Ő maga. Ezért sem szereti, ha farkasembernek hívják. Mert pontosan tudja, hogy ez nem igaz.

A különféle állatalakokat öltött emberekről szóló történetek kultúrtörténetünk fontos részei, akár félelmetes ölgépekké, fenevadakká változókról, akár barátságos jellemű, megmentőszerepbe bújókról van szó. Az embereket mindig is ámulatba ejtette a le nem igazható állatok világa, az, hogy létezik az életnek egy olyan szegmense, ahová nekünk, embereknek, nincs belépésünk. Ahová minket, embereket egészen egyszerűen nem fogadnak be. Ez sokakat felháborít, mert az ego nem bírja elviselni, ha valamit nem tud uralni. Hogy lehet az, hogy mi, emberek uralkodunk a Földön, mégis van még olyan szeglete, ahol egy élőlény sokkal erősebb, ügyesebb, furfangosabb, mint az ember, ahol egy babszem méretű vagy végtagok nélküli állat a mérgével emberek tömegeit is képes megölni. Ahol egy élőlény tud repülni, víz alatt létezni és olyan dolgokat csinálni, amelyekre mi, emberek magunktól soha nem leszünk képesek. Mindezek veszélyesek ránk, ha túl közel merészkedünk hozzájuk, de nem igazhatjuk le, nem irthatjuk ki őket, mert azzal magunkat is pusztulásba döntenénk, hiszen nagyon sok mindenben függünk tőlük. Szó szerint ki vagyunk szolgáltatva nekik. Többek között munkaerőt, élelmet, a gyógyulásunk érdekében kísérleti példányokat, szórakozást, biztonságot is adnak, ezért nemcsak hogy nem szabad elpusztítanunk az állatvilágot magunk körül, de kifejezetten védenünk kell az állatokat. Van, aki már azáltal is védi, hogy nem háborgatja őket, és lehetőség szerint mindent megtesz annak érdekében, hogy megálljon vagy legalább lelassuljon

a különféle fajok kipusztulása. És van, aki aktívan, minden lehetőséget megragadva védi, menti, összegyűjti és/vagy visszatelepíti őket.

Érdekes egybeesés, amikor egy sok éve aktív állatvédő embertársunk, aki ennek a területnek minden apró részletét ismeri, egyszer csak farkasokkal kezd el foglalkozni. Farkasokkal, amelyek vadállatok, és amelyek sok helyen, így hazánkban is éppen az emberek közbeavatkozásának, ártó tetteinek tulajdoníthatóan kerültek a kipusztulás közelébe. Márpedig, ha valaki farkasokkal kezd el foglalkozni, farkasok közé megy, pláne mindezt nyilvános felületeken is láthatóvá teszi, az emberek szemében azonnal farkasemberré válik. Igazi hőssé, aki vad farkasember létére éveken keresztül kiszolgáltató állatok mentésével és védelmével foglalkozott, és mindig, mindenhol igyekszik segíteni embertársainak is, amikor csak szükség van rá. Szeretjük azokat a történeteket, amelyekben a barátságosan külső érzékeny lelket takar és könnyen könnybe lábadó szempárt. Amelyekben valaki farkasbőrbe bújt bárány. Vagy tetkós, kigyúrt kopasz, aki szabadidejében állatokat ment és embereken segít. Ismerjük hát meg Wolfpistát, polgári nevén Szilágyi Istvánt, a Fehérkereszt Állatvédő Liga elnökét, aki egyike a magyar (nem) farkasembereknek.

ÉLET A FARKASOK KÖZT

Istvánt ma a legtöbben „Farkasos Pistiként”, a „Medvés Emberként” vagy egészen egyszerűen csak a Magyar Farkasemberként ismerik, bár utóbbi megnevezést nagyon nem szereti. Talán a Wolfpista az egyetlen, amit elvisel. Történetét azzal kezdjük, hogy mesél nekünk a farkasokról, a farkasokkal való kapcsolatáról, meg úgy általában arról, hogy szinte egyik napról a másikra maga mögött hagyva megközelítőleg huszonöt év állatvédői munkát hogyan is került a farkasok világába.

– Először is – kezdett bele nagy vehemenciával – tisztázzunk valamit: én soha nem voltam, most sem vagyok, és soha nem is leszek farkasember. Sokáig kifejezetten idegesített, amikor farkasembernek hívtak, ma már azért nem foglalkozom ezzel annyira, elengedem a fülem mellett, de szögezzük le: sem én, sem más embertársam nem lesz soha farkasember, még akkor sem, ha úgy gondolja, hogy azért, mert farkasokkal foglalkozik vagy farkasokkal dolgozik akár évtizedeken keresztül, ezzel őt már maguk

közé is fogadják ezek a csodálatos állatok. Ez nevetséges önáltatás, bár kétségtelen, hogy a médiában és a közösségi felületeken jól mutat, egyeseknek az önbecsülését is növeli. És persze azokat már nem is említem, akik eljönnek a Predator Programunk valamelyik előadására, bekönyörgik magukat három percre a farkasokhoz, készíttetnek magukról egy rakás fotót, majd ezeket a közösségi oldalakra kiteve farkasembernek hívják és hívatják magukat. Közben meg alig várták, hogy elkészüljenek végre azok a képek, és szó szerint kimenekülhessenek a kifutóból. Szóval farkasembernek lenni orbitális nagy hazugság, ráadásul önáltatás.

Na, de kezdjük a legelején! Nagyon érdekesen kezdődött a farkasokkal történő első találkozásom, ugyanis szó szerint nem érdekelt különösebben ez a téma, pontosabban nem izgatott fel jobban, mint bármelyik más állatfajjal történő találkozás, kontaktus. A farkas egy ideig eltűnt hazánkból, szabadon nem élt, gyakorlatilag rákerült a kipusztult fajok listájára. Újabban az Északi-középhegység vidékein, illetve az Aggteleki és a Bükk Nemzeti Parkok területein időnként feltűnnek a nyomai, vagy megpillantanak egy-egy egyedet, tehát nagyon úgy néz ki, hogy visszatelepedett hozzánk, sőt a nyomok arra utalnak, hogy almok felnevelése is megtörtént már a közelmúltban. Ugyanakkor védett állat, így, ha valamelyik állatkertben túlszaporulat keletkezik, esetleg valahol lefoglalnak vagy elkoboznak egy-egy példányt, azokat el kell helyezni valahol. A farkast nem szeretik az állat-